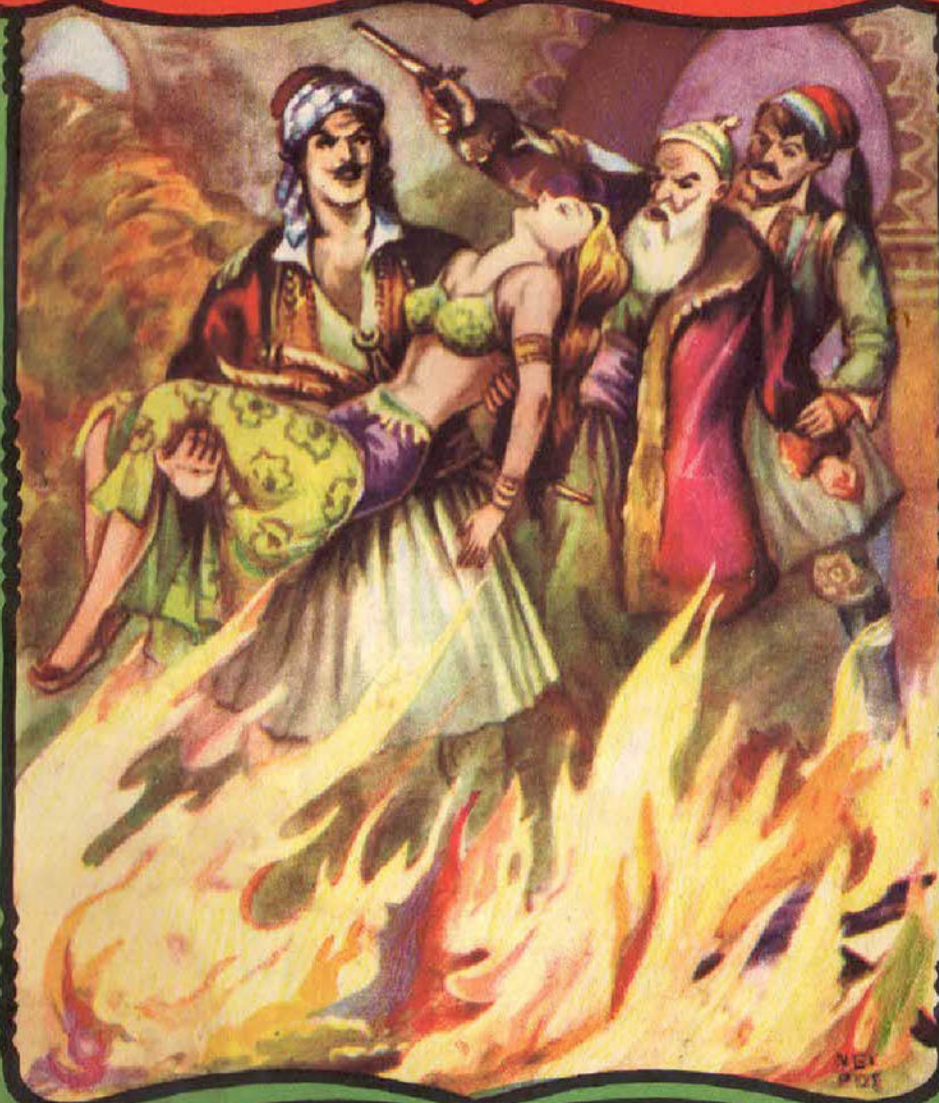

ΚΑΘΕ ΤΡΙΤΗ ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ
ΤΟΥ ΠΑΛΙΟΥ ΚΑΛΟΥ ΚΑΙΡΟΥ ΣΕ ΑΥΤΟΤΕΛΗ ΤΕΥΧΗ

ΚΑΤΣΑΝΤΩΝΗΣ ΚΑΙ ΑΛΗ ΠΑΣΣΑΣ

ΑΡΙΘ. 4 ΜΕΣΑ ΣΤΙΣ ΦΛΟΓΕΣ
ΤΕΥΧΟΣ ΑΥΤΟΤΕΛΕΣ

‘Ο Έκδοτικός Οίκος «ΑΓΚΥΡΑ» εκδίδει κάθε **ΤΡΙΤΗ** αυτοτελή τεύχη, με περιεχόμενο περιπετειώδες και συναρπαστικό, που για πρώτη φορά κυκλοφορούν στον τόπο μας. ‘Ο άγνωστος θ’ αποκτήση μ’ αυτόν τον τρόπο, και με ελάχιστη δαπάνη μια σειρά από τὰ πιδ συναρπαστικά μυθιστορήματα του παλιού καλού καιρού, που θὰ τὸν γοητεύουν, θὰ τὸν ἐνθουσιάζουν, θὰ τὸν συναρπάσουν.

ΚΑΤΣΑΝΤΩΝΗΣ ΚΑΙ ΑΛΗ ΠΑΣΣΑΣ

‘Αριθ. **4 ΜΕΣΑ ΣΤΙΣ ΦΛΟΓΕΣ**

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α’

Τὸ μίσος τοῦ ‘Αλῆ

Μέσα στὸ Σεράϊ τοῦ ‘Αλῆ Πασσᾶς, καθισμένος στὰ πουνπουλένια του κεντητὰ μαξιλάρια, ἦσανε περιστοιχισμένος ἀπὸ τοὺς ἀγάδες καὶ μπέηδες τοῦ Σεραγίου καὶ τοὺς ἔλεγε :

— ‘Αντε νὰ χαθῆτε μπουνταλάδες... Μήνους καὶ μήνους σᾶς κοροϊδεύει τώρα ὁ παληοκλέφτης ὁ Κατσαντώνης καὶ δὲν μπόρεσε κανένας σας νὰ τὸνε πιάσῃ. ‘Αντε νὰ χαθῆτε μπουνταλάδες...

‘Ο Βελῆ Γκέκας καὶ ὁ Γιουσούφ ‘Αράρης, κατεβάσανε τὰ κεφάλια τους. Γι’ αὐτοὺς κυρίως μιλοῦσε ὁ ‘Αλῆς, γιατί στὴν ὑπόθεσι τῆς Βάσως, τῆς κόρης τοῦ πραιματευτῆ, εἶχανε καὶ οἱ δύο τους ρεζιλευτεῖ ἀπὸ τὸν Κατσαντώνη. ⁽¹⁾

‘Ο ἀρχιστυνόνμος τοῦ ‘Αλῆ, ὁ περίφημος Ταχέρ ‘Αμπάζης, κατέβασε καὶ ἐκεῖνος τὰ μάτια του λίγο. Κι’ αὐτὸς τὴν εἶχε πάθει στὴν ὑπόθεσι τῆς «Μυστικῆς Σπηλιάς». Βέβαια ἀπὸ ἀντιζηλία χαιρότανε πού τὴν εἶχανε πάθει καὶ ἄλλοι ὕστερα ἀπ’ αὐτόν. Ὅπως ὁ Βελῆ Γκέκας καὶ ὁ Γιουσούφ, μὰ κατὰ βάθος, ἔννοιωνε τὸν ἑαυτὸ του πολὺ μειωμένο, πού δὲν εἶχε καταφέρει νὰ πιάσῃ τὸν Κατσαντώνη ⁽²⁾.

— Τί νὰ σᾶς τάξω ὁρὲ ; ἔξακολουθοῦσε νὰ λέγῃ ὁ ‘Αλῆ Πασσᾶς, τί νὰ σᾶς τάξω ; Γρόσια ; Σᾶς τάξω... σᾶς τάξω ὅσα θέλετε. Νὰ μοὺ πιάσετε τὸν Κατσαντώνη... ‘Οχι νὰ τὸν χαλάσετε... Νὰ τὸν πιάσετε ζωντανό, γιατί τὸνε

(1). Βλέπε ὑπ’ ἀριθ. 2 καὶ 3 τεύχη : ‘Ενας λεβέντης ἐρχεται καὶ Τὸ λιοντάρι δὲν πιάνεται

(2). ‘Όλα αὐτὰ ἐκτίθενται λεπτομερῶς εἰς τὸ ὑπ’ ὄφρ. 1 τεῦχος : ‘Η μυστικὴ σπηλιά.

θέλω... Ἀκούτε ὁρᾷ τί σας λέω ; Νά μήν τόνε χαλάσετε. Ζωντανό τόνε θέλω... Κι' ἀπό γρόσια, ὅσα θέλετε... ὅσα θέλετε...

Ἡ ἀκρόασις εἶχε τελειώσει. Οἱ διάφοροι μπέηδες καὶ ἀγάδες τοῦ Σεραγιοῦ, κάνανε τούς τεμενάδες τούς στὸν Βεζύρη καὶ φύγανε ἀμίλητοι. Ἐνας μόνον ἔμεινε ποὺ δὲν ἠθέλε νά φύγῃ. Ὁ Βεζύρης, ἀπορροφημένος μὲ τὸν ναργιλέ του δὲν τὸν εἶχε προσέξει. Ἀμα ὅμως μὴ στιγμὴ σήκωσε τὰ μάτια του, εἶδε μπροστά του τὸν Ντερβίς Χασάν, ἕναν ἀπὸ τούς πιὸ πονηροὺς καὶ πιὸ σκληροὺς ἀξιωματικούς του.

Δὲν ἦτανε πολὺ παλληκάρι ὁ Ντερβίς Χασάν. Τὸ ἀνάστημά του ἦτανε κοντὸ καὶ ἡ κράσι του, μᾶλλον φιλάσθενη Διαρκῶς παραπονοῖτανε πὼς εἶναι ἀρρωστος, ἦτανε ὅμως τόσο ἐξυπνός, τόσο πονηρὸς ποὺ ὁ Ἀλῆς τὸν ἀποκαλοῦσε : Ἀλεπού.

Καὶ τώρα, ποὺ ὅλοι οἱ ἀξιωματικοὶ του εἶχαν φύγει, ὁ Ντερβίς Χασάν εἶχε παρμεινέι, ἀμίλητος κι' ἀκίνητος στὸν ὄντα τοῦ Βεζύρη, περιμένοντας νά τὸν ἐρωτήσῃ ὁ Ἀλῆς τί ἠθέλει.

Ὁ Ἀλῆς τὸν εἶδε καὶ ζάρωσε τὰ φρύδια του :

— Τί εἶναι ὁρᾷ Ἀλεπού ; Τί θέλεις ;

— Συμπάθα τὸν πιστό σου κι' ἀφοσιωμένο δούλο, πολυχρονιμένον μου Βεζύρη, μὰ θέλω καὶ νὰ σοῦ πῶ, ξεχωρ' ἀπὸ τούς ἄλλους μπέηδες κι' ἀγάδες...

— Πῶ... ἔχομε καὶ μυστικά ὁρᾷ Ἀλεπού ;

— Μυστικά ὄχι, μὰ ἐπειδὴ ἔχω ἕνα τρόπο νὰ πιαστῇ ὁ Κατσαντώνης...

— Ὁ Κατσαντώνης ; Νά πιαστῇ ;

— Νά πιαστῇ δίχως νά τὸ καταλάβῃ Βεζύρη μου.

— Λαγὸς εἶναι ὁρᾷ μπέρο μ' ὁ Κατσαντώνης νὰν τοῦ στήσῃς δόκανο ἢ ἀγριογούρουνο ;

— Εἶναι λιοντάρι Βεζύρη μου, μὰ θέλει τὸ δόκανό του γιὰ νὰ πιαστῇ...

— Ἀκούσε με κι' ἐμένα...

— Τί σκεφτηκες ὁρᾷ Ἀλεπού ;

— Σε λίγες μέρες, ὁ Κατσαντώνης θὰ κατέβῃ στὴ θάλασσα...

— Στὴν Πρέβεζα ;

— Ὅχι δὲ... δὲν εἶναι τόσο κοντὸς νὰ πῇ μέσα στὴν Πρέβεζα. Θὰ κατέβῃ στὴν Πλαταριά, λίγο πιὸ κάτω ἀπὸ τὴν Γουμένισσα...

— Τί θὰ πῇ νὰ κάμῃ στὸ γιολό, ὁρᾷ Ἀλεπού ;

— Ἡ Πλαταριά, ἀφέντη μου μεγάλη, εἶναι ἕνα μικρὸ λιμανάκι παράδεισο, ποὺ δὲν τὸ κάνει τὸ μάτι μήτε τοῦ φρανσέζου, μήτε τ' Ἑγγλέζου. Στὴ Γουμένισσα πᾶνε καράβια... στὴν Πάργα πᾶνε, μὰ στὴν Πλαταριά, μὴδὲ βάρκα μπαίνει. Ἐκεῖ, πάει κι' ἀράζει ὄντας θέλει νὰ ξεκουραστῇ ὁ καπετὰν Φλόκος, ὁ κουρσάρης, ποὺ δὲν ἔχει ἀφήσει καράβι γιὰ καράβι γύρω γύρω στὴν Ἰταλία...

— Ὁ καπετὰν Φλόκος ὁρᾷ Ἀλεπού, εἶναι δικός μου ἄνθρωπος. Αὐτὸς κι' ὁ καπετὰν Μαῦρος, ποὺ φέρνανε τίς καλύτερες σκλάβες γιὰ τὸ χαρέμι μου.

— Τὸ ξέρω πολυχρονιμένον μου Βεζύρη, γι' ἐδὸς λέω, ἐπειδὴ εἶναι καὶ φίλος τοῦ Κατσαντώνη καὶ τοῦ φέρνει μπαρουτόβολα καὶ καριοφίλια ἀπὸ τὴν Ἰταλία, μποροῦμε νὰ πετύχωμε κάτι.

Τὰ μάτια τοῦ Ἀλῆ Πασσᾶ ἀστράψανε. Κάτι ἐμάντενε κι' αὐτὸς πὼς μπορεῖ νὰ γίνῃ.

— Ἀμ' δὲν εἶσαι μπιτ γιὰ μπιτ μπουταλάς, ὁρᾷ Ἀλεπού... Γιὰ χρένε. σὰν τί μπορεῖ νὰ γίνῃ ;

— Ὁ καπετὰν Φλόκος, ἕνα θεὸ προσκυνάει... τὸ χρυσάφι.

— Τὸ ξέρω.

— Μὲ μερικά πονγγιὰ γεμάτα χρυσὰ τσεκίνα, θὰ μᾶς παραδώσῃ τὸν λεβέντη.

— Ποῦ θὰ τόνε βρῇ ;

— Μὰ δὲν σοῦ 'πα πασσᾶ μου ; Ὁ Κατσαντώνης, θὰ κατέβῃ στὴν Πλαταριά, νὰ περιλάβῃ καριοφίλια ποὺ τοῦ 'φερε ὁ καπετὰν Φλόκος ἀπὸ τὸ Πρίντζι. Θὰ τὸν κρατήσῃ στὸ κουρσάρικό του νὰ τόνε φιλέψῃ... Ἐμεῖς αὐ-

τὸ θέλωμε νὰ ξέρωμε ἀπὸ τὸν καπετὰν Φλόκο. Ποίε θ' ἀνέβῃ στὸ καρὰβι ὁ Κατσαντώνης γιὰ νὰ τὸν μπλοκάρωμε.

— Ἀὐτὸς ὁρᾷ 'Αλεπού νὰ 'ναι εὐκόλο ;

— 'Εγὼ θὰ τ' ἀναλάβω ἀπάνω μου Πασσά μου. φτάνει τοῦ λόγου σου νὰ μὴν ταιγκουνευτῇ στὰ τσεκίγια.

— Πόσα γὰν τοῦ τάξεμε ;

— Μά... ἴσαμε δέκα πουργιά.

— Τρελλὸς εἶσαι ὁρᾷ μπέρο μ' ; Ποῦ γὰν τὰ 'βρω ἐγὼ δέκα πουργιά χρυσάφι ;

— Ὅπως θέλεις πασσά μου. Κατσαντώνης εἶναι αὐτός... Οἱ ζημέες ποῦ μᾶς κάνει μέρα μὲ τὴ μέρα, εἶναι μεγαλύτερες ἀπὸ δέκα πουργιά. Μία φορὰ ἀφέντης μας εἶσαι, πασσάς μας, βεζίρης μας καὶ τοῦ λόγου σου εἶναι ν' ἀποφασίσῃς...

— Καλὰ ὁρᾷ 'Αλεπού... Θὰν τὸ συλλογιστῶ τὸ πρᾶμμα. Θέλει σκέψι...

Δέκα πουργιά χρυσάφι...

— Κατσαντώνης εἶναι αὐτός. Οἱ ζημέες ποῦ μᾶς κάνει...

— Καλὰ ὁρᾷ, καλὰ... Μοῦ τὸ 'πες καὶ τὸ ματὰ 'πες. Φτάνει πιά. Θέλει σκέψι τὸ πρᾶμμα, σοῦ τὸ 'πα...

Ὁ Ντεργίς Χασάν, ὁ 'Αλεπούς, ἔκανε τὸν τεμενῶ του κι' ἔφυγε περπατώντας πιστόπλατα. Ὁ 'Αλῆ Πασσάς βυθίστηκε σὰ σκέψεις καὶ στοχασμούς.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

Ὁ Σέργιος ὁ ἀλχημιστής

Ἄς πᾶμε πίσω ἓνα χρόνο, ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκεῖνη ποῦ ὁ Ντεργίς Χασάν ἔκανε αὐτὴ του τὴν πρότασι στὸν 'Αλῆ Πασσά. Σ' ἓνα κελλὶ τοῦ Σεραγίου, καγκελλόφρακτο σὰν κελλὶ φυλακῆς, ζοῦσε φυλακισμένος πραγματικὰ ἓνας σαλονικιός, ὁ Σέργιος, ποῦ ἦταν ἀλχημιστής, δηλαδή, ἔλεγε πὼς μποροῦσε νὰ φτιάξῃ ψεύτικο χρυσάφι, ποῦ νὰ φαίνεται σὰν ἀληθινόν.

Ὁ 'Αλῆ Πασσάς τὸ εἶχε μάθει αὐτὸ καὶ εἶχε στείλει ἀποσταλμένους τοῦ Σεραγίου του στὴ Σάλονικη, νὰ καλέσουνε τὸν Σέργιο, μὲ κάθε τιμὴ καὶ δόξα, γιὰ ἓναν τέτοιο σοφὸ ἄνθρωπο, νὰ πάῃ στὰ Γιάννενα, νὰ τὸν φιλοξενήσῃ ὁ Βεζίρης. Κι' ὁ Σέργιος, ποῦ δὲν ἦταν παρὰ ἓνας μεγάλος ἀπατεώνας καὶ ἀγυρτής, πίστεψε ὅτι θὰ μπορέσῃ νὰ βγάλῃ ἀπὸ τὸν 'Αλῆ Πασσά καὶ εἶχε δεχτεῖ τὴν πρόσκλησι.

Τὸν ὠδήγησαν στὰ Γιάννενα, μὲ κάθε τιμὴ ποῦ θὰ μπορούσε νὰ τοῦ γίνῃ. Σχεδὸν πέφτανε καὶ τὸν προσνοούσανε. Κι' ὁ Σέργιος εἶχε ξεθαρρευτεῖ βέβαιος πιά, ὅτι θὰ μπορούσε νὰ τυλίξῃ τὸν 'Αλῆ Πασσά καὶ νὰ τοῦ ἀποσπᾷσι ποῖος ἔχει τί, γιὰ νὰ τοῦ φτιάξῃ τὰ ψεύτικα χρυσάφι.

Καὶ πῆγε. Ὁ ἴδιος ὁ 'Αλῆ Πασσάς τὸν δέχτηκε μὲ μεγαλοπρέπεια. Καὶ τοῦ εἶπε πὼς θὰ 'ναι μυσταφίρης του, στὸ Σεράϊ, ὅσον καιρὸ θὰ ἔμεινε στὰ Γιάννενα.

— Ἐδῶ θὰ μέινῃς κύρ' Σέργιε, τοῦ εἶπε, ἐδῶ κοντὰ μου, στὸ Σεράϊ μου... Θὰ 'χῃς τὸν καλύτερον ὄντᾶ καὶ τὰ καλύτερα φαγιά, φτάνει μόνο νὰ μοῦ φτιάξῃς λίγο χρυσάφι, νὰ τὸ ἰδῶ κι' ἐγώ... Ὅχι ἀπὸ τίποτα ἄλλο παρὰ ἀπὸ περιέργεια.

— Εἶνε ποῦ δὲν ἔχω τὰ ἐργαλεῖα μου ἐδῶ, Βεζίρη μου, τοῦ εἶχε ἀπαντήσῃ ὁ Σέργιος, ἂν τὰ εἶχα, θὰ σοῦ φτιάνα ὅσο χρυσάφι θέλεις.

— Βαί βαί... εἶπε ὁ 'Αλῆς.

Καὶ ἡ κουβέντα γύρισε σ' ἄλλα θέματα.

Τὸ βράδυ τῆς ἡμέρας ἐκεῖνης, ὁ Σέργιος πῆγε νὰ πλαγιασῇ στὸν ὄντᾶ ποῦ τοῦ εἶχαν προορίσει στὸ Σεράϊ. Πέφτοντας ὁμοῦ νὰ κοιμηθῇ δὲν ἀκου-

ὅτι τοῦ εἶχαν κλειδῶσαι τὴν πόρτα ἀπ' ἔξω, οὔτε ὅτι τὰ παράθυρα εἶχαν χοντρά σιδερένια κάγκελα. Τὸ πρῶτ' σὰν ξύπνησε τὰ εἶδε ὅλ' αὐτὰ καὶ ὅταν θέλησε νὰ βγῇ ἔξω καὶ εἶδε πῶς ἡ πόρτα του ἦτανε κλειδωμένη, ἐρώτησε τὸν φύλακα ποῦ ἦσαν ἀπ' ἔξω :

— Κλειδωμένο μ' ἔχουνε ;

— Διαταγὴ τοῦ πασσᾶ. ἀπάντησεν ὁ φύλακας. Δὲν θὰ βγῇς, δὲν θὰ ἐλευθερωθῇς, δὲν θὰ γυρίσῃς στὴ Σαλονίκη, ἂν δὲν φτιάξῃς ἑκατὸ ὀκάδες χρυσάφι τοῦ Βεζύρη.

— Μὰ τοῦ εἶπα τοῦ Βεζύρη, πῶς δὲν ἔχω τὰ ἐργαλεῖα μου ἐδῶ καὶ τὰ μπουνκάλια μου μὲ τὰ μαγικά νερά...

— Ὅλο σου τὸ ἐργαστήρι στὴ Σαλονίκη, πήγανε ἄνθρωποι τοῦ Βεζύρη μας νὰ τὸ σηκώσουνε καὶ θὰ τὸ φέρουν ἐδῶ.

— Τὸ ἐργαστήρι μου ; Μὰ ποιὸ δικαίωμα ; φώναξε ὁ Σέργιος.

— Μὰ τὸ δικαίωμα ποῦ ἔχει ὁ Βεζύρης νὰ ἀνῇ ὅτι τοῦ ἀρᾷ καὶ ὅτι νομίζει πῶς εἶναι ἀναγκαῖο γιὰ τὸ συμφέρο τοῦ Ντοβλετιοῦ.

"Ἐτσι ὁ Σέργιος εἶχε μείνει φυλακισμένος τοῦ Βεζύρη. Σὲ τρεῖς μέρες ὅσα ἐργαλεῖα καὶ μπουνκάλια κι' ὅσα χαρτιά μὲ σημειώσεις καὶ βιβλία εἶχε στὴ Σαλονίκη, εἶχαν μεταφερθῇ στὰ Γιάννενα. Τὰ ἐγκατέστησαν στὸ διαμέρισμα τοῦ καὶ ὁ ἴδιος ὁ 'Αλὴ Πασσάς. πῆγε καὶ τοῦ εἶπε :

— Ἄκουσε ὁρὲ μπίρο μ'... τὸ καλὸ ποῦ σου θέλω, εἶναι νὰ φτιάξῃς τὸ χρυσάφι σου, ὅσο πὶθ' γλιγοῖρα μπορείς... ἂν θέλεις νὰ βγῇς ἀπὸ δ'ω μέσα. Ἄλλοιως, δὲν τὸ ξέρω ποτε θὰ φύγῃς καὶ ἂν θὰ φύγῃς, γιατί μπορεί νὰ πεθάνῃς κι' ἐδῶ μέσα... Γκέγχε ;

Ὁ Σέργιος λοιπόν, ποῦ χρόνια καὶ χρόνια κοροῖδευσεν τὸν κόσμον, φτιάχνοντας φίλτρα καὶ βότανα μαγικά, τὴν εἶχε πάθει ἀπὸ τὸν 'Αλὴ Πασσά κι' ἔμεινε τώρα φυλακισμένος στὸ Σεράϊ, μέχρι ποῦ νὰ φτιάξῃ τὸ χρυσάφι ποῦ δὲν θὰ 'φτιανε ποτέ.

"Ἐνας χρόνος εἶχε περάσει ἀπὸ τότε ποῦ τὸν εἶχαν ρίξει τὸν Σέργιο στὴ φυλακὴ. Ἐνας χρόνος δολοκλήρος ποῦ ὁ Σέργιος δὲν τὸν εἶχε ξαναῖδεϊ τὸν πασσά. Τὴν ἡμέρα ὅμως ἐκείνη, ποῦ ὁ Ντερβίς Χασάν ὁ 'Αλεπούς, ἔβαλε τὴν ἰδέα στὸ μυαλὸ τοῦ Βεζύρη, νὰ δωροδοχηθῇ ὁ κουρσάρος ὁ καπετὰν Φλόκος, γιὰ νὰ παραδώσῃ τὸν Κατσαντώνη, ὁ 'Αλὴ Πασσάς συλλογίστηκε τὸν Σέργιο καὶ κίνησε καὶ πῆγε στὸ καλλί του.

Στὸ πονηρὸ μυαλὸ τοῦ Βεζύρη, εἶχε γεννηθεῖ ἡ σκέψις, μήπως θὰ μπορούσε νὰ μετρήσῃ τὰ δέκα πουνγιά στὸν καπετὰν Φλόκο, νὰ πάρῃ τὸν Κατσαντώνη, συγχρόνως ὅμως νὰ γελᾷ τὸν κουρσάρο, δίνοντάς του ψεύτικο χρυσάφι. Κι' αὕτῃ ἡ σκέψις ποῦ τοῦ ἀρεσε, τὸν ἔκανε νὰ πάῃ νὰ ἰδῇ τὸν Σέργιο, μέσα στὴ φυλακὴ του.

— Καλὴ σου μέρα ὁρὲ μπίρο μ' Σέργιε, τοῦ 'πε καλόβρολα καθὼς ἔμπαινε.

— Προσκυνᾶω τὴν 'Εξοχότητά σου, τοῦ εἶπε κι' ὁ Σέργιος, κάνοντας ἕνα τεμενὰ μπροστὰ στὸν πανίσχυρο 'Αλὴ.

— Ἄκου ὁρὲ μπίρο μ' τί σὲ θέλω, τοῦ εἶπε τότε ὁ 'Αλὴς. Μιά φορὰ χρυσάφι δὲν μοῦ φτιάξῃς ἀκόμα... Θὰ περιμένω, δὲν πεiráζει. Θέλω ὅμως νὰ μοῦ φτιάξῃς καὶ ἄλλο, μπορείς ;

— Σὰν τί θέλεις νὰ σοῦ φτιάξω πολυχρονεμένη μου Βεζύρη ;

— Θέλω δέκα πουνγιά ψεύτικα τσεκίνια χρυσά... Γίνεται ; Ἀπὸ μέσα θὰ 'ναι σιδερένια κι' ἀπὸ ἔξω, χρυσά... γίνεται ;

— Πῶς δὲν γίνεται ἀφέντη μου. Ἐπιχρυσωμένα θὰ 'ναι.

— Δηλαδή ;

— Δηλαδή, θὰ φτιάξουμε τσεκίνια σιδερένια στὴν πρέσσα ποῦ 'χω καὶ ὥστε αὐτὰ θὰ λυώσῃμε καμμιὰ δεκαριά φλουριά βενέτικα καὶ θὰ τὰ πασαλειψώμε χρυσάφι...

"Ἐτσι θὰ εἶναι σὰν χρυσά ἀληθινά.

— Δηλαδή, ὁρὲ μπίρο μ'... θὰ μπερδεῖ νὰ γελαστῇ ἄνθρωπος ;

— “Αν είναι χρυσικός δὲν θὰ γελασθῇ. Ἄν εἶναι ὅμως ἄλλος ἀνθρώπος θὰ γελασθῇ.

Ὁ Ἄλῃ Πασσᾶς εὐχαριστήθηκε.

— “Ἄντε λοιπὸν ὁρὲ μπύρο μ’... φτιάχ’ τα... φτιάχ’ τα κι’ ἂν εἶναι καλὰ, σοῦ τάξω νὰ σοῦ δώσω τὴν λευτεριά σου, πρὶν μοῦ φτιάξῃς τὸ χρυσάφι... Τί υλικά χρειάζεσαι;

— Κάμποσο σίδηρο καὶ καμμιὰ δεκαριά βενέτικα φλουριά νὰ τὰ λύσω.

— Θὰ σοῦ τὰ στείλω... Ἄντε ὁρὲ μπύρο μ’... φτιάχ’ τα κι’ ἐγὼ δὲν εἶμαι ἀχάριστος... Θὰ ἰδῇς. Θὰ σοῦ στείλω τὰ υλικά που ζητήσῃς...

Πραγματικά, σὲ λίγη ὥρα, ὁ Χασνατάρ ἀγᾶς, ὁ ταμίας καὶ θησαυροφύλακας τοῦ Ἄλῃ, πῆγε στὸ κελλὶ τοῦ Σέργιου καὶ τοῦ παράδωσε κάμποσο σίδηρο καὶ δέκα φλουριά βενέτικα. Κι’ ὁ Σέργιος ἄρχισε τὴ δουλειὰ του...

Τρεῖς μέρες καὶ τρεῖς νύχτες δούλεψε καὶ τὴν τέταρτη μέρα, τὰ δέκα πουγγιά ἦταν ἑτοιμα.

Εἶπε στὸν φύλακα νὰ μὴνύσῃ τοῦ Βεζύρη κι’ ὁ Ἄλῃς τσακίστηκε νὰ πάῃ στὸ κελλὶ τοῦ Σέργιου.

Εἶδε τὰ ψεύτικα τσεκίνια καὶ θάμπωσε:

— Βαί βαί ὁρὲ μπύρο μ’... σὰν ἀληθινὰ εἶναι... σὰν ἀληθινὰ... βαί βαί.

— Λοιπὸν Βεζύρη μου, σύμφωνα μὲ τὴν ὑπόσχεσί σου, θὰ μ’ ἀφήσῃς νὰ φύγω.

— Καὶ βέβαια θὰ σ’ ἀφήκω ὁρὲ μπύρο μ’ Σέργιε... θὰ σ’ ἀφήκω, ὅταν δῶ ὅτι περάσανε τὰ τσεκίνια κι’ ὅτι δὲν καταλάβανε πὼς εἶναι ψεύτικα... Ἀλλοιώτικα, ὅχι μόνο δὲν θὰ σ’ ἀφήκω, μὰ καὶ τὸ κεφάλι σου δὲν θὰ στέκεται καλὰ στοὺς ὤμους σου... Γκεγκε;

Καὶ γελώντας, ὁ Ἄλῃς γεμισε τὰ πουγγιά μὲ τὰ ψεύτικα τσεκίνια κι’ ἔφυγε κλείνοντας πάλι τὸν Σέργιο στὴ φυλακὴ του.

Τὰ κοιτάζε καὶ δὲν τὰ χόρταινε τὰ ψεύτικα τσεκίνια ὁ Ἄλῃ Πασσᾶς. Μ’ αὐτὰ σίγουρα θὰ γελάσανε ὁ κουρσάρος ὁ καπετὰν Φλόκος κι’ ἔτσι θὰ τοῦ παραδίδε τὸν Κατσαντώνη, τζάμπα. Ὅλη ἡ δουλειὰ δὲν εἶχε στοιχίσει παρὰ δέκα βενέτικα φλουριά. Ὁ Βεζύρης κάλεσε τὸν Ντερβὶς Χασάν καὶ τοῦ εἶπε:

— Τὸ σκέφτηκα καὶ τὸ ματασκέφτηκα ὁρὲ Ἀλεποῦ καὶ τέλος πάντων, τὴν πῆρα τὴν ἀπόφασί μου. Θὰν τὰ δώκω τὰ δέκα πουγγιά στὸν κουρσάρου τὸν Φλόκο.

— Ὁ κουρσάρος ὁ καπετὰν Φλόκος, μπορεῖ νὰ ἔναι κουρσάρος πολυχρονεμένον Βεζύρη, μὰ στὸ ἀλισβερίσι του μαζὺ μας, ἦταν πάντα τίμιος καὶ ἴσιος... Δὲν φοβόμαστε νὰ μᾶς γελᾷ ἂν ἐμεῖς κρατήσουμε τὸ λόγον μας...

Βαί, βαί ὁρὲ μπύρο μ’ σὰν ἀληθινὰ εἶναι.

— Ἐμεῖς θὰν τὸν κρατήσωμε ὁρὲ μίρο μ'... Νά 'τα τὰ δέκα πουργιά. Τ' ἀποφάισα... Θὰν τὰ δώκω.

Οὕτε στὸν δικό του θνητοπο τὸν Ντερβίς Χασάν δὲν εἶπε τὴν ἀλήθεια ὁ Ἀλῆς. Καὶ τέλος, τοῦ ἀνέθεσε, νὰ πάη νὰ βρῇ τὸν κουρσάρο στὴν Πλαταριά καὶ νὰ συννενοηθῇ μαζί του, πὼς θὰ γινότανε ἡ δουλειά.

— Κοίταξε νὰ μὴ σὲ γελᾷσῃ, Ντερβίς Χασάν, γιατί ἐσύ 'σαι ὁ Ἀλεπούς κι' ὄχι ἐκεῖνος, τοῦ φώναξε.

Κι' ὁ Ντερβίς Χασάν, ἀφοῦ πῆρα τὴν ἄδεια τοῦ Πασᾶ νὰ χρησιμοποίησῃ ὅσους Λιάπηδες θὰ χρειαζότανε καὶ ἄλογα καὶ κανένα ἀμάξι τοῦ Σεραγιοῦ, ἔκανε τὸν τρενά του κι' ἔφυγε.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

Στὸ λιμάνι τῆς Πλαταριάς.

Μικρό, ἀσημαντὸ χωριουδάκι ἦτανε τότες ἡ Πλαταριά, μὲ μερικὲς ψαράδικες καλύβες γιὰ σπῆτια. Κανένας δὲν φανταζότανε ποτὲ δεῖ ὁ τρομερὸς κουρσάρος τοῦ Ἰονίου, ὁ καπετὰν Φλόκος μὲ τ' ὄνομα, πῆγαινε στὴν Πλαταριά ὅταν ἤθελε νὰ ἐπισκευάσῃ τίποτα ζημιὰς τοῦ κουρσάρικου καραβιοῦ του κι' ὅταν ἤθελε νὰ ξεκουραστῇ κανένα μῆνα.

Κανένας δὲν το φανταζότανε, γιατί οἱ λίγοι κάτοικοι τῆς Πλαταριάς πλερώνονταν πλοῦσαι ἀπὸ τὸν καπετὰν Φλόκο, γιὰ νὰ τὸν κρύβουνε. Ἀλλὰς τε τὸ λιμανάκι ἦτανε πολὺ μικρό, τόσο μικρό, πού φραντσέζικο ἢ ἐγγλέζικο πολεμικὸ, ἀπ' αὐτὰς τὶς κορβέτες καὶ τὶς φρεγάτες τῆς ἐποχῆς, δὲν χώραγε νὰ μῇ μέσα. Τὰ νερά του ὁμως ἦτανε βαθειά. πολὺ βαθειά. Κάτι βράγια πού εἶχε δεξιὰ κι' ἀριστερά, σχηματίζανε μιὰ τεράστια σπηλιά πάνω στὴ θάλασσα κι' ἐκεῖ ὁ κουρσάρος, μποροῦσε νὰ κρύψῃ τὸ καράβι του, δίχως νὰ φαντάζεται κανένας πού τυχὸν θὰ περνοῦσε ἀπ' ἐξω μὲ ἄλλο καράβι, ὅτι ἐκεῖ μέσα μποροῦσε νὰ 'ναι κρυμμένο κουρσάρικο.

Ἐκεῖ πῆγαινε λοιπὸν καὶ τὴν ἄραζε ὁ καπετὰν Φλόκος. Καμμιά πενηνταριά ὅλες ὅλες οἱ ψυχὲς τοῦ χωριοῦ, ἦτανε ἀφοσιωμένες στὸν κουρσάρο. Ἡ Πλαταριά ἦτανε τὸ βασίλειό του κι' ἐκεῖ, μέσα στὴ θαλασσίνη σπηλιά, ἔκρυβε τοὺς θησαυροὺς του ὁ τρομερὸς κουρσάρος τοῦ Ἰονίου.

Ὁ Ντερβίς Χασάν πῆγαινε τακτικὰ στὴν Πλαταριά. Τοῦλάχιστον δυὸ φορὲς τὸν χρόνον, ὅταν ἤξερε πὼς θὰ πάη ὁ καπετὰν Φλόκος. Γνωρίζονταν ἀπὸ μικροί, εἶχανε γεννηθεῖ κι' οἱ δυὸ στὴ Γουμένισσα, λίγο παραπάνω ἀπὸ τὴν Πλαταριά κι' ἦτανε φίλοι. Ὁ ἕνας, ὁ καπετὰν Φλόκος, εἶχε γίνει ναυτικὸς καὶ μὲ τὴν τάλημ του εἶχε φτάσει νὰ ἔχῃ δικό του καράβι πού τόκαμε κουρσάρικο. Ὁ Ντερβίς Χασάν, πῆγαινε ἐκεῖ γιὰ νὰ παραλαβαίνῃ τὶς σκλάβες πού ἔφερνε ὁ καπετὰν Φλόκος, γιὰ τὰ χαρμῆμα τοῦ Ἀλῆ Πασᾶ καὶ τῶν ἄλλων πασᾶδων.

Ἔτσι μιὰ μέρα, ὁ ἴδιος ὁ Φλόκος τοῦ εἶχε ἐξομολογηθεῖ, πὼς ἔφερνε καριοφίλια καὶ μπαρουτόβολα ἀπὸ τὴν Ἰταλία, γιὰ τὸν Κατσαντώνη. Ὁ Κατσαντώνης ἤξερε ποιὰς μέρες θὰ βρισκότανε στὸ λιμανάκι ὁ Φλόκος καὶ θὰ κατηφόριζε νὰ περιλάβῃ τὰ ὅπλα του.

— Πληρώνει γερὰ, εἶχε πεῖ ὁ Φλόκος στὸν Ντερβίς Χασάν καὶ ξέρεις ὅτι ἐγὼ δὲν τηρᾶω γραικοὺς ἢ ἀρβανίτες ἢ τούρκους, ὅταν πρόκειται νὰ πληρωθῶ τὰ κόπια μου.

— Κι' ἂν βρεθῇ ἄλλος καὶ πληρώσῃ περισσότερα; εἶχεν ἐρωτήσει ὁ Ντερβίς ὁ Ἀλεπούς.

Τὰ μάτια τοῦ κουρσάρου εἶχανε ἀστράψει.

— Μά είναι νά γίνεται κουβέντα ;
— Πόσα κερδίζεις από τόν Κατσαντώνη, γιά κάθε φόρτωμα πού του φέρνεις ;

— Νά λογαριασής ότι μιὰ φορά τόν χρόνο πού του δίνω πράμμα, βγά-
ζω γιά λογαριασμό μου καθαρό, ένα πουγγί τσεκίνα.

— Θά βαστάξῃ δέκα χρόνια αὐτή ἡ δουλειά ; Δέν θά βαστάξῃ... εἶπε
τότε ὁ Ἀλεπούς. Ὁ Βεζύρης θά τόν πᾶσῃ ἀργά ἢ γλήγορα τόν παλιοκλέφτη.
Καί θά χάσῃ καί σὺ τὸ πουγγί πού κερδίζεις κάθε χρόνο...

— Κισμέτ... εἶπε πρὶν ὁ κουρσάρος.

— Δέν εἶναι ἐτσι. Ἐγὼ μπορῶ νά σοῦ ἐξασφαλίσω δέκα πουγγιά χρυ-
σάφι μονομιᾶς...

— Πῶς ὀρεῖ Ντερβίς Χασάνη ;

— Παράδοσέ μας τόν Κατσαντώνη, πρότεινε ὁ Ἀλεπούς στὸν κουρ-
σάρο.

— Πῶς θά γίνῃ αὐτό ;

— Ποῦ τοῦ παραδίδεις τὰ ὅπλα ;

— Ἐδῶ, στὸ καράβι μου.

— Τὴν μέρα πού θά σοῦ μηνύσῃ πῶς θάρθῃ, θά μοῦ τὸ μηνύσῃς κι'
ἐμένα.

— Καί νά γίνῃ ἄπάνω στὸ καράβι μου ὁ καυγᾶς ; Νά ρίξετε κου-
μπουριές νά μοῦ τὸ χαλάσετε ;

— Δέν θά ρίξωμε κουμπουριές. Ὁ Κατσαντώνης ὅταν δῇ πῶς δέν
ἔχει ἐλπίδα νά σωθῇ, θά παραδοθῇ.

— Ποιὸς τὸ λέει αὐτό ; Ἀκριβῶς ὅταν θά λῶῃ πῶς δέν ἔχει ἐλπίδα,
θά χυμῆξῃ ἄπάνω σας σάν θεοὶ ἀνήμερο.

— Δέν θά προλάβῃ... Θά εἴμαστε ἔτοιμοι νά τόν βάλουμε στὰ σίδερα.
Δέκα πουγγιά χρυσάφι Καπετὰν Φλόκος...

— Δέν γίνεται. Θά τὴν πᾶθετε... Δέν τὸν ξέρετε καλά τόν Κατσαν-
τώνη.

— Δέκα πουγγιά χρυσάφι...

— Θά σᾶς φῆῃ ὅσοι καὶ νάρθετε...

— Δέκα πουγγιά...

— Θά σᾶς φῆῃ...

— Δέκα...

Ἦξερε ὁ Ἀλεπούς πῶς νά καταφέρῃ τὸν φιλοχορήματο κουρσάρο. Καί
τὸν κατάφερε. Μείνανε σύμφωνα νά εἰδοποιήσῃ τὸν Ἀλεπού μετ' ἀνθρώπο
δικόνε του, πότε θά κατηφόριζε στὴν Πλαταριά ὁ Κατσαντώνης.

Κι' ὁ Ἀλεπούς ἔφυγε. Δέν γύρισε στὰ Γιάννενα. Ἐμεινε ἐκεῖ, στὴν
Πλαταριά, λίγο ἔξω ἀπὸ τὸ χωριό, ὅπου ὑπῆρχε ἓνα ἐξαχικὸ σπίτι ἐνὸς
μπέτη πού ἦταν φίλος του παλιός ἀπὸ τὴ Γουμενίτσα. Ἐστεῖλε ὅμως ταχυ-
δρομὸν στὸν Ἀλῆ καὶ τοῦ μίλησε ὅτι ὅλα πηγαίνανε καλά κι' ὅτι ἦταν ἐπο-
χρωμένος νά μείνῃ ἐκεῖ, περιμένοντας τὸν Κατσαντώνη. Στὴ γραμμὰ πού
τοῦ ἔστειλε, τὸν παρακαλοῦσε νά τοῦ στείλῃ μετ' ἀνθρώπο ἐμπιστο τὰ δέκα
πουγγιά, πού ὁ Ἀλῆς δέν τοῦ τὰ εἶχε δώσει μαζὺ του.

Δέν εἶχανε περάσει δέκα μέρες, πού ὁ καπετὰν Φλόκος, ὁ κουρσάρος
μὴνυσε τοῦ Ντερβίς Χασάν, ὅτι ὁ Κατσαντώνης θά κατηφόριζε πρὸς τὴν
Πλαταριά σὲ μιὰ ἐβδομάδα. Ὁ Ντερβίς Χασάν ἔστειλε δευτέρου μῆνυμα στὸν
καπετὰν Φλόκο, ὁ ὁποῖος ἔδειχνε ὅτι κρατᾷ τὸ τάξιμό του. Ἐτσι, μιὰ
μέρα πρὶν ἀπὸ τὴν ἡμέρα πού θά ἐρχότανε ὁ Κατσαντώνης, ὁ καπετὰν
Φλόκος πρόσταξε νά μεταφέρουνε τὶς νῆσες μετ' ὅπλα τοῦ Κατσαντώνη,
στὸ κονάκι πού εἶχε ὁ κουρσάρος μέσα στὴ θαλασσινὴ σπηλιά. Ἐκεῖ εἶχε
ἀποφασίσει νά γίνῃ ἡ παρὰδοσις τῶν ὅπλων στὸν Κατσαντώνη. Ἐκεῖ θά
ἦταν κι' ὁ Ντερβίς Χασάν μετ' αὐτοὺς ἀνθρώπους του.

— Ἐτσι λοιπὸν Ντερβίς Χασάν, εἶπε ὁ κουρσάρος στὸν Ἀλεπού. Δέν
θέλω νά χάσω τίποτα ἀπὸ τὴ δουλειὰ αὐτή. Ἐγὼ θά παραδώσω τὰ ὅπλα

στὸν Κατσαντώνη, θὰ πληρωθῶν ἀπ' αὐτόν, θὰ πάρω καὶ τὰ δέκα σου πουργιὰ κι' ὅταν φύγω ἐγὼ κι' ἀφοῦ φύγω ἀπὸ τὸ κονάκι μου στὴν σπηλιὰ καὶ θὰ 'χω φτάσει στὸ καράβι μου, τότες ἐσεῖς θὰ τὸν πιάσετε... Σὺμφωνοι;

— Σὺμφωνοὶ καπετάν Φλόκο.

— Ἄν ἐπιχειρήσετε νὰ τοῦ ριχτήτε πρὶν μὲ πληρώσῃ καὶ πρὶν φύγῃ, θὰ γυρίσω μαζί μὲ τοὺς ναῦτες μου, θὰ μ' ἔχετε ἐχθρὸς σας καὶ θὰ πολέμῳ μαζί μὲτὸν Κατσαντώνη ἐναντίον σας. Νὰ εἴμαστε ἐξηγημένοι...

— Εἴμαστε καπετάν Φλόκο, εἴμαστε τοῦ εἶπε ὁ Ντερβὶς Χασάν.

Ἐκεῖνη τὴν ἡμέρα, μιὰ μέρα πρὶν φτάσῃ ὁ Κατσαντώνης, ἦρθε ὁ ἴδιος ὁ Βεζύρης ἀπὸ τὰ Γιάννενα, μὲ πενήντα ἄνδρες ποὺ τὸν συντροφεύανε.

Ὁ καπετάν Φλόκος τοῦ ἔκαμε μεγάλες τιμές. Ὁ ἴδιος ὁ Βεζύρης εἶχε ξεκινήσει, γιατί δὲν εἶχε ἐμπιστοσύνη σὲ κανέναν, νὰ τοῦ δώσῃ ψευτικά τσεκίνια.

Ἐκεῖ, ἀνάμεσα στοὺς μεγάλους βράχους ποὺ κρύβανε τὸ μικρὸ λιμάνι, ὁ καπετάν Φλόκος ὁ κουρσάρος εἶχε φτιάξῃ ἓνα ἀληθινὸ μικρὸ παλιτάκι, μ' ἀπίστευτὴ πολυτέλεια. Ἐκεῖ περνοῦσε τίς ἡμέρες τοῦ ὁ κουρσάρος ὅταν γύριζε κουρασμένος ἀπὸ τίς τυχοδιωκτικὲς του περιπέτειες... Ἐκεῖ.

Ὁ 'Αλῆ Πασσάς ἔφτασε νύχτα. Δὲν ᾔθελε νὰ τὸν δῇ κανένας. Καὶ δὲν εἶχε ἔρθῃ μόνο καὶ μόνον γιὰ νὰ φέρῃ τὰ πουργιὰ μόνος του. Εἶχε κι' ἄλλο λόγο. Ἦθελε νὰ εἶναι μπροστὰ ὅταν θὰ πιάνανε τὸν κλέφτη. Ἦθελε νὰ τὴν ζήσῃ νὰ τὴν εὐχαριστήσῃ τὴν σύλληψι τοῦ Κατσαντώνη. Γι' αὐτὸ εἶχε ἔρθῃ προσωπικὰ ὁ ἴδιος.

Ὁ Ντερβὶς Χασάν ἐδριμάμβανε. Τώρα ᾔξερε ὅτι μὲ τὴν σύλληψι τοῦ Κατσαντώνη, καὶ ἀξιώματα καὶ παράδες θὰ παίρνε ἀπὸ τὸν Βεζύρη του. Ὅλοι εἶχαν ἀποτύχει. Κι' ὁ Ταχέ κι' ὁ Βεληγκέκας κι' ὁ Γιουσούφ Ἀράκης κι' ὁ Ἄγο Μουχαρντάρης κι' ἄλλοι. Αὐτοὺς θὰ πετύχαινε γιατί δὲν εἶχε πᾶσι μὲ παλληκαριά, ἀλλὰ μὲ προδοσία καὶ μπαμπεσιά.

Συγκεντρωθῆκανε ὅλοι—ὁ Βεζύρης, οἱ πενήντα ἄνδρες του, κι' ὁ Ντερβὶς Χασάν, στὸ κρυμμένο στὴ σπηλιὰ κονάκι τοῦ τοῦ κουρσάρου. Τὴν ἐπομένη θὰ ἐρχότανε ὁ Κατσαντώνης...

Καὶ πραγματικὰ ἦρθε.

Ἦτανε καβάλλα στὸ φαρί του, ὅταν μπῆκε στὸ μικρὸ χωριό. Ὁ προδότης, ὁ καπετάν Φλόκος, τοῦ ἔκανε τεμενάδες, ὅπως κάνουν σ' ἓναν πελάτη ποὺ ἀφήνει παράδες. Ἐβγήκε ὡς ἔξω ἀπὸ τὸ χωριὸ νὰ προϋπαντήσῃ τὸν Κατσαντώνη, ποὺ εἶχε ἔρθῃ μόνο μὲ τρία παλληκαρία. Τὸ πρωτοπαλλήκαρό του τὸν Κίτσο τὸν Νταλιάνη καὶ δυὸ ἄλλους. Δὲν πῆγαιναν γιὰ πόλεμο, γιὰ ἐμπορικὴ ἐπιχείρησι πηγαίνανε. Ὁ ένας ἀπὸ τοὺς ἄλλους δυὸ ἦταν σκεπασμένος μὲ μιὰ τσοπάνικη κάπα.

— Καλῶς ὦρεςες ἀητέ καὶ λεβέντη τοῦ βουνοῦ, τοῦ εὐχίθηκε ὁ προδότης κουρσάρος.

— Καλῶς σὲ βοήκα δελφίνοι καὶ τῆς θάλασσας λεβέντη, τοῦ ἀποκρίθηκε ὁ Κατσαντώνης. Τὸ πρᾶμμα εἶναι ἐτοίμο ;

Τὸ τοιμποῦκι αὐτὸ εἶναι... τοῦ Βεζύρη, εἶπε ἀνήσυχά ὁ Ζουγρὰ.

‘Ο Κατσαντώνης μέτρησε τὰ δῶλα.

— “Ετοιμο λεβέννη μου, σὲ δυὸ κάσες. Εἴκοσι καριοφίλια σὲ μιὰ κάσα καὶ στὴν ἄλλη μπαρουτόβολα νὰ ‘χης νὰ τουφεκᾷς ὅλο τὸν χρόνο. Μόνο πού δὲν θὰ σὺ παραδώσω στὸ καράβι λεβέντη μου...

— Γιατί :

— “Ἐχω ἓνα μῆνα ἐδῶ καὶ φοβήθηκα καπετάνιο μου, μὴν τὰ πειράξῃ ἡ ὕγρασία τοῦ γιालοῦ τὰ μπαρουτόβολα καὶ τὰ καριοφίλια. Γι’ αὐτὸ τὰ ἔχω φυλάξει στὸ κονάκι μου.

— Ποῦ εἶναι τὸ κονάκι σου καπετάνιο μου !

— Δὲν τὸ ‘χεις δεῖ ποτέ σου ; Μέσα στὴ σπηλιά, κρυμμένο ἀπὸ τὰ βράχια. Θὰ πᾶμε τώρα νὰ τὸ διῆς.

‘Ο Κατσαντώνης ἔδωσε προσταγὴ στοὺς συνοδοὺς του.

— “Αντες... θὰ πᾶμε στὸ κονάκι τοῦ Φλόκου νὰ τὸ στρώσωμε...

Τότε μονάχα ὁ κουρσάρος πρόσεξε ὅτι ἀπὸ τοὺς τρεῖς συντρόφους τοῦ Κατσαντώνη, ὁ ἓνας ἦτανε γυναῖκα. Δὲν τὴν εἶχε καταλάβει στὴν ἀρχή, γιατί ἡ γυναῖκα ἐκεῖνη ἡ Ζουχρά ἦτανε (1) εἶχε ρίξει μιὰ τσοπάνικη κάπα ἀπάνω της, γιὰ νὰ μὴν γνωρίζεται.

Καὶ στὸ μυαλό τοῦ κουρσάρου γεννήθηκε ἡ ἐπιθυμία, ἀφοῦ θὰ παραδίδε τὸν Κατσαντώνη στὸν Βεζύρη, νὰ ἔπερνε αὐτὸς σκλάβα του τὴν γυναῖκα ἐκείνη. Προχωρήσανε πρὸς τὸ κονάκι τοῦ κουρσάρου. ‘Ο ‘Αλῆς εἶχε δεχτεῖ τὴ συμφωνία, νὰ μὴ φανερωθῇ παρὰ ἀφοῦ ὁ καπετὰν Φλόκος θὰ ‘φευγε μὲ

(1) Ζουχρά. Μιὰ ὡραιότατη χανούμισσα, πού ὁ Κατσαντώνης τὴν ἔκλεψε μέσ’ ἀπὸ τὸ Σεράϊ. Βλέπε πρῶτον τεύχος : ‘Η μυστικὴ σπηλιά.

τὰ δέκα πούγγιά καὶ μὲ τὰ λεπτὰ τοῦ Κατσαντώνη. Εἶχε δυὸ χρόνια τρία πού συνεργαζότανε μαζὺ του καὶ δὲν ἤθελε νὰ τὸν δῇ, μετὰ τὴν προδοσία του. Ὅσο γιὰ τὴ Ζουχρά, θὰ φρόντιζε, θὰ λάβαινε τὰ μέτρα του νὰ τὴν πάρῃ...

Ὅταν φτάσανε τὸ κονάκι τοῦ κουρσάρου μέσα στὴν κρυμμένη θαλάσσια σπηλιά, ἡ Ζουχρά φαινότανε ἀνήσυχη πολὺ. Ἐσκυψε μιὰ στιγμή καὶ τὸ εἶπε τοῦ Κατσαντώνη :

— Δὲν ξέρω τί ἔχω μὲ ἀνησυχία μὲ τρώει... καὶ θὰ γίνῃ...

— Τί θέλεις νὰ γίνῃ ; Τρία χρόνια τώρα, ἔρχομαι σ' αὐτὸ τὸ χωριό, τὴν Πλιταριά καὶ δὲν μοῦ συνέβηκε ποτὲ τίποτα... Ἀδίκᾳ σὲ τρώει ἡ ἀνησυχία...

— Κι' ὅμως, καὶ μοῦ λέει μέσα μου πὼς κάναμε ἄσχημα νὰ ῥθούμε ἐδῶ...

Δὲν τῆς ἀπάντησε. Πεξέφανε κι' οἱ ἄνθρωποι τοῦ κουρσάρου πήρανε τ' ἄλογά τους. Ὁ κουρσάρος βάδιζε μπροστὰ μαζὺ μὲ τὸν Κατσαντώνη καὶ κουβεντιάζανε. Πίσω τους ἔρχότανε ὁ Κίτσος ὁ Νταλιάνης, τὸ πρωτοπαλλήκαρο τοῦ Κατσαντώνη μαζὺ μὲ τὴ Ζουχρά καὶ τέλος, ἔκλεινε τὴ συνοδεία τὸ τρίτο παλληκάρι τοῦ Κατσαντώνη, ἔχοντας τὸ χέρι στὸ σελάχι κι' ἔτοιμο νὰ τραβήξῃ τίς κουμπούρες, ἂν τυχὸν συνέβαινε κανένα δυσάρεστο.

— Εἰσαστε μονάχα τέσσεροι, εἶπε ὁ κουρσάρος στὸν Κατσαντώνη. Πὼς θὰ πάρετε τίς δυὸ κάσες ;

— Τὰ ἔχω καγονίσει τὰ πράγματα Φλόκο λεβέντη, τοῦ ἀποκρίθηκε ὁ Κατσαντώνη. Τίς δυὸ κάσες θὰν τίς φορτώσωμε σ' ἓνα ἄλογο κι' ἡ κοπέλλα, θὰ καθάλλισῃ μαζὺ μου πισοκάπουλα.

Ἄν πρόσεχε ἐκείνη τὴν στιγμή ὁ Κατσαντώνης, θὰ ἔβλεπε ἓνα εἰρωνικὸ χαμόγελο στὰ χεῖλη τοῦ κουρσάρου καὶ ἴσως ἴσως νὰ μὴν ἔμπαινε μέσα στὸ κονάκι. Ὅμως δὲν τὸ πρόσεξε καὶ μπήκανε.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'

Ἡ προδοσία

Ἡ Ζουχρά ἐξακολουθοῦσε νὰ εἶναι ἀνήσυχη. Καὶ τῆς ἔλεγε μέσα της ὅτι ὅλη αὐτὴ ἡ ἱστορία δὲν θὰ τελείωνε πολὺ καλὰ. Ὁ Κατσαντώνης ἦτανε εὐθυμὸς καὶ πρόσχαρος ὅπως πάντα. Πρώτη φορὰ ἔμπαινε στὸ μυστικὸ κονάκι τοῦ κουρσάρου καὶ ὁμολογοῦσε πὼς τοῦ ἄρεσε πολὺ.

— Κι' εἶναι κρυμμένο ἀπὸ τὰ βράζια... Κανεῖς δὲν μπορεῖ νὰ σὲ ἰδῇ ἐδῶ μέσα καπετὰν Φλόκο...

— Θὰ καθήσετε βέβαια νὰ σᾶς φιλέψω, εἶπε ὁ κουρσάρος.

— Γιατί ὅχι ; τοῦ ἀποκρίθηκε γελώντας ὁ Κατσαντώνης. Μὰ τὸν δρόμο πού ἔχομε κάνει ἡ μπομπούτα καὶ τὸ τυρὶ πού φάγαμε, δὲν ἦτανε γιὰ χόρτασι.

Καὶ γέλασε μὲ τὴν καρδιά του γιατί τοῦ φάνηκε πολὺ ἄστειο αὐτὸ πού εἶχε πεῖ. Ἐξαφνὰ ἡ Ζουχρά, δίχως νὰ τὸ θέλῃ ἄφησε μιὰ φωνὴ ἀνησυχίας.

— Ἀ...

Ὅλοι γύρισαν καὶ τὴν ἐκοίταξαν.

— Τί εἶναι ; Τί ἔπαθες Ζουχρά ; τὴν ἐρώτησε ὁ Κατσαντώνης.

Ἡ Ζουχρά ὁμῶς εἶχε τὰ μάτια της καρφωμένα σ' ἓνα σημεῖο τοῦ μεγάλου ὀγκῆ, σὲ ἓνα μικρὸ τραπεζάκι, ὅπου βρισκότανε ἓνα μακρὸ, χρυσοσιωλισμένο τομποῦκι.

— Τὸ τσιμποῦκι αὐτό, εἶπε, εἶναι...

— Δικό μου εἶναι κοπέλα μου, τῆς ἀποκρίθηκε ὁ κουρσάρος δίχως νὰ δείξῃ ὅτι κόμπιασε.

— Εἶναι... εἶναι τοῦ Βεζύρη, εἶπε πάλιν ἡ Ζουχρά. Νὰ δά ἡ ὥρα νὰ μὴν ξέρω τὸ ἀγαπημένο τσιμποῦκι τοῦ Βεζύρη. Τόσους μῆνες ἤμουν κοντά του.

Ὁ Κατσαντώνης κοίταξε ἀνήσυχος τὸν κουρσάρο, ὁ ὁποῖος γέλασε.

— Τὴ δουλειά ἔχει ἐδῶ μέσα τὸ τσιμποῦκι τοῦ Ἀλῆ Πασσᾶ; Ἰδια τσιμποῦκια θὰ ὑπάρχουνε πολλὰ σ' ὅλη τὴν Τουρκιά. Ἐγὼ αὐτὸ τὸ ἀγόρασα στὸ Μπεροῦτι, πᾶνε χρόνια τώρα. Εἶναι ἀτζέμικο.

— Τὸ ξέρω πὼς εἶναι ἀτζέμικο καπετάνιο μου, τοῦ ἀπάντησε ἡ Ζουχρά, γιατί κι' ἐγὼ ἀτζέμισσα εἶμαι, μὰ τοῦτο ἐδῶ, εἶναι τοῦ Βεζύρη τὸ τσιμποῦκι.

— Σοῦ εἶπα καὶ σοῦ μεταλέω, ὁμορφὴ μου κοπελλιά, πὼς τοῦτο τὸ τσιμποῦκι εἶναι δικό μου. Τὸ ἔχω δυὸ χρόνια τώρα...

— Ἀφοῦ σὲ βεβαιώνει ὁ καπετάνιος, τῆς εἶπε με καλωσύνη κι' ὁ Κατσαντώνης ἐστὶ τι ἐπιμένεις; Καλὰ σοῦ λέει: Τὴ δουλειά ἔχει ἐδῶ μέσα τὸ τσιμποῦκι τοῦ Βεζύρη;

Ἡ Ζουχρά πῆρε κατὰ μέρος τὸν Κατσαντώνη.

— Κάνε μου μιὰ χάρι τοῦ εἶπε, μιὰ μονάχα. Ποτέ μου δὲν θὰ σοῦ ζητήσω ἄλλη, στ' ὀρκίζομαι.

— Λέγε τί θέλεις;

— Ἄς μὴν καθήσωμε. Πάρε τίς κάσες μὲ τὰ καριοφίλια, δόσε τὰ λεφτὰ καὶ πάμε νὰ φύγωμε... Ἄς μὴν καθήσωμε νὰ μᾶς φιλέψῃ... Δὲν ξέρω γιατί, ἔχω μιὰ τέτοια ἀνησυχία... τέτοια ἀνησυχία καλὲ μου...

— Καλὰ, θὰ σοῦ τὴν κάνω τὴ χάρι... Θὰ φύγωμε ἀμέσως.

Καὶ γυρίζοντας στὸν κουρσάρο, τοῦ εἶπε:

— Αὐτὴ εἶναι ἡ κάσα μὲ τὰ καριοφίλια;

— Αὐτὴ λεβέντη μου. Ἄνοιξέ τῆγε καὶ μέτρησέ 'τα.

Ὁ Κατσαντώνης σήκωσε τὸ καπάκι τῆς κάσας καὶ μέτρησε τὰ ὄπλα.

— Εἴκοσι, εἶπε. Σωστά εἶναι. Κι' αὐτὴ ἐδῶ εἶναι τὰ μπαρουντόβολα;

— Ναι, ἀποκρίθηκε ὁ κουρσάρος.

— Πάρε καὶ τὰ λεφτὰ σου καπετάν Φλόκο, εἶπε πάλιν ὁ Κατσαντώνης δίνοντας δυὸ πουνγιά στὸν κουρσάρο. Τὸ ἓνα ἦταν κόσμος, τὸ ἄλλο κέρδους.

Ἐκεῖνος τὰ ἀνοίξε, μέτρησε τὰ χρυσὰ τσεκίνια καὶ εἶπε:

— Σωστά. Νὰ 'σαι καλὰ λεβέντη Κατσαντώνη... Τώρα νὰ πῶ, νὰ γέρονε νὰ φάμε...

— Ὅχι καπετάνιο μου. ἄφησε γι' ἄλλη φορὰ... Ἄν θέλῃς κάνε μου τὴ χάρι νὰ πῆς στους σκλάβους σου νὰ φερτῶσουνε στὸ μαῦρο ἄλογο τίς δυὸ κάσες...

— Νὰ τὸ πῶ βέβαια, νοικοκύρης κι' ἀφέντης εἶσαι Κατσαντώνη μου. μὰ νὰ σοῦ πῶ τὴν ἀλήθεια, μὲ πειράζει πού δὲν θέλεις νὰ φᾶς στὸ κονάκι μου.

— Κάνε μου τὴ χάρι καὶ μὴν ἐπιμένῃς...

— Ὅπως θέλεις καπετάνιο, ὅπως θέλεις... Τότε νὰ πάω νὰ πῶ σὲ δυὸ δούλους μου νὰ φορτώσουνε τίς κάσες...

— Στὸ μαῦρο ἄλογο...

Κι' ὁ Κουρσάρος βγῆκε ἔξω.

Τράβηξε γραμμὴ στὸ πίσω μέρος τοῦ σπιτιοῦ, ὅπου βρισκονταν ὁ Ἀλῆ Πασσᾶς μὲ τὸν Ντερβίς Χασάν. Στὸ κάτω πάτωμα, ὁ κουρσάρος εἶχε βάλει τοὺς πενήντα ἀνθρώπους τοῦ Βεζύρη. Αὐτὸ τὸ πίσω μέρος τοῦ σπιτιοῦ χωριζότανε ἀπὸ τὸ μπροστινὸ κονάκι μὲ μιὰ μικρὴ γέφυρα πάνω ἀπὸ τὴ θάλασσα.

Ὅπως καὶ νὰ γινότανε τὸ πρᾶγμα, ὁ Κατσαντώνης δὲν εἶχε παρὰ μό-
νο δυὸ ἄντρες μαζί του καὶ μιὰ γυναῖκα. Εἶναι ἀλήθεια βέβαια ὅτι ἡ Ζου-
χρά τράβαγε καὶ τὸ κουμποῦρι καλὰ, ὅπως δούλευε καὶ τὸ γαταγάνι, μὰ ὅσο
νὰ 'τανε, γυναῖκα ἦτανε... Ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά, ὁ Πασσᾶς εἶχε πενήντα

Λιάπηδες, και τὸν Ντερβίς Χασάν, ἔξω καμμιὰ δεκαριά Λιάπηδες τοῦ Ντερβίς Χασάν, ποὺ εἶχαν μείνει, σὲ κἀτι ψαράδικες καλύβες. Ὁ Κατσαντώνης ἦτανε αἰγούρα χαμένος. Τίποτα στὸν κόσμον δὲν μπορούσε νὰ τὸν γλυτώσῃ...

Ἡ Ζουχρά καθότανε σ' ἀναμμένα κάρβουνα. Ἡ ἀνησυχία της δὲν λεγότανε πιά. Μιὰ στιγμή γύρισε κι' εἶπε τοῦ Κατσαντώνη :

— Πάμε νὰ φύγωμε... πάμε...

— Καὶ τίς κάσες ;

— Βλέπεις ὅτι ἀργεῖ... Τίς φορτώνομε καὶ μόνοι μας... Νὰ ἐγὼ μαζί μὲ τὰ παιδιά.

— Τίς πηγαίνομε ἐμεῖς καπετάνιο, πρότεινε κι' ὁ Κίτσος ὁ Νταλιάνης.

— Καὶ σὺ βιάζεσαι ;

— Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι δὲν μοῦ ἄρесе τὸ μούτρο αὐτουνοῦ τοῦ κουρσάρου. Δὲν μπορῶ ποτέ μου νὰ δώσω μπέσσα σ' ἕνα τέτοιο μούτρο...

Κι' ἀρπάζοντας τὴ μιὰ κάσα, μὲ τὰ ὄπλα, τὴν σήκωσε ἀπὸ τὴ μιὰ πλευρά. Τὸ ἄλλο παλληκάρι τοῦ Κατσαντώνη, σήκωσε τὴν κάσα μὲ τὰ ὄπλα ἀπὸ τὴν ἄλλη πλευρά καὶ τὴν βγάλανε ἔξω. Ὑστερα πήρανε καὶ τὴν δεύτερη μὲ τὰ μαρουτόβολα καὶ τὴν κουβάλησαν κι' αὐτὴν ἔξω.

— Τὸ γοργὸ καὶ χάριν ἔχει, ποὺ λένε κι' οἱ γραμματισσοῦμενοι καπετάνιο.

Σ' αὐτὸ τὸ ἀναμεταξύ, στὸ πίσω μέρος τοῦ σπιτιοῦ, ποὺ συνδεότανε μὲ τὸ μπροστινὸ του μέρος μὲ μικρὴ κινητὴ γέφυρα, πάνω ἀπὸ τὴ θάλασσα, ὁ καπετάν Φλόκος ὁ κουρσάρος εἶχε συναντήσει τὸν Ἀλῆ Πασσά.

— Εἰμαι ἔτοιμος, τοὺς εἶπε. Τὸ πούλι εἶναι μέσα στὸ κλουβὶ του. Δὲν ἔχετε παρὰ νὰ ν' ἀπλώσετε τὰ χέρια σας νὰ τὸ πιάσετε.

— Πάρε καὶ τὰ δέκα πουγγιά, τοῦ ἀποκρίθηκε ὁ Ἀλῆς.

Ὁ κουρσάρος τ' ἄρπαξε μὲ ἀπληστία. Τὰ ζύγισε ἕνα ἕνα στὰ χέρια του κι' ὕστερα πρόσθεσε :

— Ἐσὶς σὰς ἐνδιαφέρει μονάχα ὁ Κατσαντώνης καὶ τὰ παλληκάρια του, δὲν εἰν' ἔτσι ;

— Ἐτσι εἶναι...

— Μιὰ γυναῖκα ποὺ 'ναι μαζί τους, αὐτὴ θὰ μείνῃ γιὰ μένα...

— Γυναῖκα ; Τὴ γυναῖκα ; ρώτησε ὁ Ἀλῆ Πασσάς.

— Μιὰ ποὺ τὴ σέρνει ὁ Κατσαντώνης μαζί του. Θαρρῶ πὼς ἀκουσα νὰ τήνε λένε Ζουχρά...

— Ζουχρά ; φώναξε ὁ Ἀλῆς, Ζουχρά ; Μ' ἂν εἶναι ἡ Ζουχρά, εἶναι κλεμμένη ἀπὸ τὸ χαρὲμ μου... κι' ὄχι μόνο κλεμμένη, μὰ εἶναι καὶ καταδικασμένη σὲ θάνατο ἡ Ζουχρά...

Ὁ κουρσάρος ἔκανε πὼς συλλογίζεται. Κἀτι ἄλλο τὸν ἀπασχολοῦσε ἐκεῖνη τὴ στιγμή. Καθ' ὥς εἶχε ζυγίσει πρόχειρα τὰ δέκα πουγγιά στὰ χέρια του, τοῦ φάνηκε πὼς δὲν εἶχανε τὸ βάρος ποὺ ἔπρεπε. Ὅσο νὰ 'τανε, τὸ σίδερο εἶναι λίγο ἐλαφρότερο ἀπὸ τὸ μάλαμα καὶ σ' ἕνα πουγγὶ ποὺ 'χε πενήντα τσεκίνια, ἡ διαφορά φαινότανε περισσότερη. Δὲν εἶχε ἀμφιβολία πὼς κἀτι τοῦ ἔσκαγε ὁ Βεζύρης. Μπᾶς κι' εἶχε βάλει λιγώτερα τσεκίνια σὲ κἀθε πουγγί ; Μιὰ φορὰ κἀτι τὸ ὑποπτο ὑπῆρχε καὶ ὁ καπετάν Φλόκος, πρὶν παραδώσῃ τὸν Κατσαντώνη, ἤθελε νὰ τὸ ἐξακριβώσῃ.

Βρῆκε λοιπὸν εὐκαιρία μὲ τὴν Ζουχρά ὁ κουρσάρος καὶ εἶπε :

— Τὶ νὰ σοῦ πῶ μεγάλε μου Βεζύρη, ἂν εἶναι ἀπὸ τὸ χαρὲμ σου, δὲν θέλω οὔτε νὰ τὴ γγίξω. Καλύτερα ὁμως θὰ ἦτανε νὰ τὴν ἐβλεπες μόνος σου... Τὶ λὲς καὶ σὺ Ντερβίς Χασάν ;

— Αὐτὸ θὰ 'ναι τὸ λογικώτερο πολυχρονεμένε μου Βεζύρη, εἶπε ὁ Ἀλεπούς. Ἄν τυχὸν εἶναι μαμιά ἄλλη κι' ὄχι ἡ Ζουχρά, γιὰ νὰ μὴν τὴν πᾶρῃ ὁ καπετάν Φλόκος, ποὺ τόσο μᾶς ἐξυπηρέτησε ;

— Ἐτσι εἶναι ὁρὲ μπᾶρε μ'... νὰ τὴν δοῦμε λοιπὸν... Εἶναι εὐκολο ;

— Πὼς ὄχι Βεζύρη μου ; Θὰ πᾶμε μαζί, πίσω ἀπὸ τὸν δοντὰ ὄπου

βρίσκονται αυτή τη στιγμή ο Κατσαντώνης και οι λεβέντες του κι' από τόν μικρό φεγγίτη θά τήνε δῆς τήν ὁμορφη.

— Δὲν θά μᾶς καταλάβουνε ;

— Δὲν ἔχεις μπέσσα στὸν Φλόκο τὸν κουρσάρο Βεζύρη μου ;

Ἔτσι ὁ Βεζύρης πέρασε καὶ βρέθηκε μὲ τὸν καπετὰν Φλόκο στὸ μπροστινὸ μέρος τοῦ σπιτιοῦ, περνώντας τὴ μικρὴ γέφυρα ποὺ συνδέει τὰ δύο σπίτια. Αὐτὴ τὴ γέφυρα, τὴν εἶχε φτιάξει ἀπὸ πρόνοια ὁ κουρσάρος. Ἄν τυχὸν καμμιὰ φορὰ, ἀνακαλύπτανε τὸ καταφύγιό του οἱ Φραντσέζοι κι' οἱ Ἑγγλέζοι, αὐτὸς θά κατέφευγε στὸ πῶσω σπῆτι τῆς σπηλιάς κι' ἀπὸ κεῖ θά μπορούσε νὰ κρατήσῃ τὴν ἀμυνά του καὶ στὸ τέλος νὰ τοὺς τινάξῃ ὅλους στὸν ἄερα, μαζὺ μὲ τὸν ἑαυτὸ του καὶ τοὺς θησαυροὺς του.

Ἀπὸ ἓνα διάδρομο, ὁ κουρσάρος ὠδήγησε τὸν Ἀλῆ Πασσᾶ πῶσω ἀπὸ μιὰ πόρτα κι' ἐκεῖ, σηκώνοντας ἓνα βαρὺ χαλὶ ποὺ τὴν ἐσκέπαζε, τοῦ ἔδειξε μιὰ στρογγυλὴ τρύπα στὴν πόρτα καὶ τοῦ εἶπε :

— Μπορεῖς νὰ κοιτάξῃς Βεζύρη μου στὸν ὄντα Ἐκεῖ μέσα εἶναι ὁ Κατσαντώνης μὲ τὴν κόρη καὶ τοὺς συντρόφους του.

Ὁ Ἀλῆς κόλλησε τὸ μάτι του στὴν τρύπα καὶ εἶδε...

Ὁ Κατσαντώνης ἦτανε ἐκεῖ μὲ τὴν Ζουχρά. Εἶδε τὴν Ζουχρά μὲ τὰ ἴδια του τὰ μάτια κι' ἀνατρίχιασε. Ἀπὸ τὸ κακὸ του ἔχασε τὸ χρώμα του. Ἦτανε ἡ Ζουχρά, ἡ εὐνοοῦμένη τοῦ χαρεμιοῦ του, ποὺ εἶχε σφάξει τὴ μαύρη σκλάβα καὶ εἶχε φύγει ἀπὸ τὸ Σεράϊ, μὲ τὴν βοήθεια τοῦ Κατσαντώνη, ἀπὸ τὴ μυστικὴ δίοδο τοῦ πηγαδιοῦ μὲ τὰ φῖδια...

Κιτρινίσε ἀπὸ τὸ κακὸ του ὁ Ἀλῆς... Πῆγε νὰ τραβήξῃ τὸ κουμπουρι τοῦ μὰ ὁ κουρσάρος τὸν σταμάτησε :

— Τί κάνεις Βεζύρη μου, Εἴμαστε οἱ δύο μας καὶ μέσα εἶναι πολλοί...

— Δὲν εἶναι ὁρὲ μῖρο μ'... τοῦ ψιθύρισε ὁ Ἀλῆς, Οἱ δύο τους εἶναι ὁ Κατσαντώνης κι' ἐκεῖνη ἡ ἄτιμη...

— Ποῖν ἀπὸ λίγο... Κοίτα τώρα...

Ὁ Ἀλῆς ξανακοίταξε καὶ εἶδε.

Τώρα εἶχανε γυρίσει καὶ οἱ δύο ἄντρες τοῦ Κατσαντώνη, ποὺ μεταφέρανε τὰ πυρομαχικὰ στὶς κάσες. Πήρανε πάλι μιὰ κάσσα νὰ τὴν μεταφέρουν ἔξω, ὅταν ἓνα σανίδι τῆς κάσσας ὑποχώρησε καὶ ἀφθονο μαπαροῦτι χύθηκε στὸ πάτωμα...

Ἰσαμ' ἐκεῖ ποὺ βρισκότανε ὁ Ἀλῆς, ἀκούστηκε ἡ φωνὴ τοῦ Κατσαντώνη.

— Προσέχετε ὁρὲ παιδιὰ... σκορπίσατε ὅλο τὸ μαπαροῦτι.

Δέσανε τὴν κάσσα μὲ μιὰ τριχιά, δίχως νὰ ξαναμαζέψουν τὸ χυμένο μαπαροῦτι καὶ φύγανε. Πάλι ὁ Κατσαντώνης ἔμεινε μονάχος του μὲ τὴν Ζουχρά. Ὁ Ἀλῆς ἤθελε νὰ τραβήξῃ πάλι τὸ κουμπουρι του, μὰ ὁ κουρσάρος, τὸν κράτησε πάλι :

— Στάσου γέροντα, τοῦ εἶπε, στάσου λίγο...

— Γιατί ὁρὲ μῖρο μ' ;

— Ἐχομε ἓνα λογαριασμὸ οἱ δύο μας...

— Λογαριασμὸ ;

— Βέβαια.

Ἄνοιξε ἓνα πουγγί, ἀπ' αὐτὰ ποὺ εἶχε δώσει ὁ Ἀλῆς, ἔβγαλε δύο τρία χρυσὰ τεσκίνια καὶ δάγκωσε τὸ ἓνα μπιστὰ στὸν Ἀλῆ. Τὸ δάγκωσε μὲ δύναμι, τραβώντας τὸ νόμισμα, ὥστε νὰ τὸ σούρῃ μέσα στὰ σφιγμένα του δόντια. Τὸ χρυσάφι ξύστηκε ἔτσι καὶ τὸ σίδερο φάνηκε ἀπὸ μέσα... Τὸ ἴδιο ἔκανε καὶ μὲ τὸ δεύτερο καὶ μὲ τὸ τρίτο τεσκίνι...

— Αὐτὰ εἶναι τὰ χρυσὰ τεσκίνια ποὺ μοῦ ἔδωσες γιὰ νὰ κρατήσῃς τὴ συμφωνία μας γέροντα. Αὐτὰ εἶναι ;

— Ψεύτικα εἶναι ὁρὲ μῖρο μ' ; εἶπε ὁ Ἀλῆς δείχνοντας ἔκπληξι. Μᾶς κλέψανε κι' ἑσένα κι' ἐμένα...

— 'Εσένα δὲν σὲ κλέβουνε γέροντα... δὲν τοιμάει κανένας νὰ σὲ κλέψῃ. 'Εσὺ θέλῃσες νὰ κοροϊδέψῃς ἐμένα, πιστευόντας πὼς δὲν θὰ καταλάβαινα τὴν ἀπάτη σου. Μὰ τώρα ἔχω κι' ἐγὼ μιὰ δικαιολογίαν νὰ μὴν κρατήσω τὸν λόγο μου...

— Θὰ σοῦ δώσω ἀληθινά... θὰ σοῦ δώσω τὰ διπλά... "Ἄσε με νὰ πιάσω αὐτὸν τὸν αἴτιμο καὶ νὰ τιμωρήσω αὐτὴν τὴν παληοβρωμά...

— Κάνε ὅτι θέλεις, τοῦ εἶπε ὁ κουρσάρος καὶ τὸν παράτησε μόνον του. 'Ἐκει εἶναι ὁ Κατσαντώνης. "Ἄν σοῦ βαστάῃ ἔμπα μέσα καὶ πιάσει τον...

Καὶ μ' αὐτὰ τὰ λόγια ὁ Καπετάν Φλόκος, ὁ κουρσάρος ἐφυγε.

Ὁ 'Αλῆ Πασσᾶς ἔμεινε μόνος του. Βεβαίαν πρώτη του σκέψι ἦτανε νὰ πάῃ πίσω στὸν Ντερβίς Χασάν, ἀφίνοντας τὸν Κατσαντώνη. Μὰ τέτοια εὐκαιρία ποῦ θὰ τὴν ξαναβρίσκει ;

Κοίταξε πάλι ἀπὸ τὴν τρύπα καὶ εἶδε τὴν Ζουχρά μόνη της. Ὁ Κατσαντώνης εἶχε βγεῖ μιὰ στιγμή νὰ βοηθήσῃ τὰ παλληκάρια του ποῦ μεταφέρανε τὴν τελευταία κάσιν. Τότε ὁ 'Αλῆς, βλέποντας τὴν Ζουχρά μόνη της δὲν κρατήθηκε. Τραβῶντας τὸ κουμποῦρι του ὤρμησε στὸν ὄντα, ἀνοίγοντας τὴν πόρτα. Ἦτανε εὐκαιρία νὰ καθαρῶσιν τὴν Ζουχρά.

— "Ἀτιμη, τῆς φώναξε, σὲ βρίσκω λοιπόν ;

Καὶ πιέζοντας τὴ σκανδάλη τοῦ κουμποριοῦ του, πυροβόλησε. Τὸ βόλι πέτυχε τὴ Ζουχρά στὸν ὦμο καὶ ἡ ὁμορφὴ γυναῖκα ἔπεσε... Ὁ 'Αλῆς πυροβόλησε καὶ δεύτερη φορά μὰ τὸ βόλι του, πέτυχε ἕναν ναργιλέ, ἀναμμένο ποῦ ἐκάπνιζε πρὶν ἀπὸ λίγο ὁ Κατσαντώνης. Ὁ ναργιλές ἔσπασε καὶ τὰ κάρβουνα του χύθηκαν στὸ χαλί, ἐπάνω στὸ χυμένο μπαρουτί...

Καὶ τὸ μπαρουτί ἀναψε μὲ μιὰς κι' ἡ Ζουχρά ἦτανε μέσ' τὴ μέση τῆς φωτιάς.

Ὁ Κατσαντώνης ἄκουσε τὸ σμπάρο καὶ στάθηκε ἀμήχανος γιὰ μιὰ στιγμή. Καὶ ξαφνικά ἄκουσε καθαρά μιὰ χοντρή φωνὴ ποῦ ἔλεγε : "Ἀτιμη, σὲ βρίσκω λοιπόν ;

"Ἐτρεξε πίσω... Τὸ πρωτοπαλλήκαρό του, ὁ Κίτσος ὁ Νταλιάνης ἔτρεξε κι' αὐτὸς πίσω του. Ὁ Κατσαντώνης ὅταν μπήκε μέσα στὸν ὄντα τοῦ κουρσάρου, εἶδε τὴν Ζουχρά ἀναισθητὴ χάμω, ξαπλωμένη μέσα στὶς φλόγες ποῦ καίγανε τὸ χαλί καὶ ἔλγανε μεταδοθεῖ στους μπερντιδες τοῦ ὄντα.

Δίχως νὰ διστάσῃ, δίχως νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψει τοῦ ὅτι ὁ 'Αλῆ Πασσᾶς ἦταν ἐκεῖ, ὤρμησε μέσα στὶς φλόγες καὶ σήκωσε τὴν Ζουχρά, ποῦ τὰ σαλβάρια της εἶχαν ἀρπάξει κι' εἶχαν ἀρχίσει νὰ καίγονται. Τὴν ἄρπαξε καὶ τὴν τράβηξε ἔξω ἀπὸ τὴ φωτιά.

Ὁ Βεζύρης σκύλωσε.

Καὶ τραβῶντας τὸ δεύτερο κουμποῦρι του, ἐτοιμάστηκε νὰ τραβήξῃ ἀπάνω στὸν Κατσαντώνη... Ἐτοιμάστηκε, ὅταν ἕνα ἄλλο χεῖρ, τοῦ πιασε τὸ δικό του. Ἦτανε ὁ Κίτσος ὁ Νταλιάνης ποῦ ἐρχότανε πίσω ἀπὸ τὸν ἀρχηγό του.

Ὁ Κατσαντώνης γέλασε :

— "Ἄλλη φορά γέροντα τοῦ φώναξε, ἄλλη φορά...

Καὶ γυρίζοντας στὸν Νταλιάνη, τὸ πρωτοπαλλήκαρό του, τοῦ εἶπε :

— Μὴν τὸν σκοτώνῃς... ἄσ' τον... Εἴμαστε δύο κι' εἶναι μόνος του. Εἶναι ἄνδρα νὰ τὸν σκοτώσουμε...

Ὁ 'Αλῆ Πασσᾶς τὰ εἶχε χρειασθεῖ. Πρώτη φορά τοῦ συνέβαινε νὰ βρεθῇ μόνος του, ὀλεμόναχος μὲ δύο γραικοὺς ἀρματομένους, μὲ δύο κλέφτες ποῦ πολεμοῦσαν ἐπὶ κλαρί γιὰ τὴν ἐξόντωσί του.

Κι' ὅμως ὁ ἕνας ἀπ' αὐτούς, ὁ Κατσαντώνης ἔδειχνε τέτοια μεγαλοψυχία, ὥστε ὁ 'Αλῆ Πασσᾶς ντράπηκε. Προσπάθησε νὰ μιλήσῃ στὸν Κατσαντώνη :

— "Ὁρὲ μίτρο μ'...

— Τί θέλεις Βεζύρη ; τοῦ ἀποκρίθηκε περήφανα ὁ Κατσαντώνης.

— Τὸ λὲν καὶ τὸ ματαλὲν πὼς εἶσαι λιοντάρι μονάχο ...

— Λοιπόν ;

— "Ἐλα νὰ γίνῃς δικός μου. "Ἐλα στὸ Σεράϊ νὰ 'χῃς ὅτι θέλεις κι'

ὅτι βάνει ὁ νοῦς σου. Ἔλα λεβέντη μου Κατσαντώνη νὰ σ' ἔχω καλύτερα ἀπὸ παιδί μου...

Ὁ Κατσαντώνης γέλασε :

— Ἀκουσέ με Βεζύρη, ἂν μοῦ τὰ λές αὐτά γιὰ νὰ κερδίσης καιρὸ μέχρι ποῦ νάρθουνε οἱ ἄνθρωποι σου νὰ με λιανίσουνε, χαμένος ὁ κόπος σου. Δὲν πρόκειται νὰ κουβεντιάσουμε τώρα, γιὰ νὰ ξεγελαστῶ καὶ νὰ περάσῃ ἡ ὥρα γέρο Βεζύρη. Οὔτε πρόκειται νὰ ῥθῶ ποτὲ σιὸ Σερραί σου, οὔτε δικός σου νὰ γίνω. Χώνεψέ το καλὰ αὐτὸ Βεζύρη. Μεταξὺ μας ὑπάρχει μιά μεγάλη ἀπόστασι πού μᾶς χωρίζει καὶ δὲν θὰ μᾶς ζυγώσει ποτὲ τὸν ἕναν μὲ τὸν ἄλλον. Κι' αὐτὴ ἡ ἀπόστασι λέγεται Λευθεριά Βεζύρη Ἀλήπασσα...

— Πολλὰ ζητᾷς ὁρὲ μπίρο μ'.. Μὰ ἂν θέλεις νὰ τὸ κουβεντιάσουμε, μπορούμε νὰ βροῦμε κάποια λύσι...

— Δὲν ἔχω καιρὸ τώρα Βεζύρη.. Γειά σου..

— Γιὰ στέχα ὁρὲ μπίρο μ' στέχα νὰ σοῦ κρένω

Ὁ Κατσαντώνης κρατοῦσε στὰ χέρια του τὴ Ζουχρά. Κοντοστάθηκε λίγο, τὴν κοιτάξε μὲ στοργὴ καὶ συμπόνια καὶ εἶπε στὸν Ἀλῆ :

— Τί νὰ μοῦ κρένης γέρο Βεζύρη ; Ἔνα σοῦ λέω μόνο. Ἄν τὸ λουλοῦδι τοῦτο ἐλαθε τίποτε σοβαρὸ, φυλάξου Βεζύρη ἀπὸ τὸ χέρι μου. Τρίχα τρίχα θὰ σοῦ μαδίσω τὰ γένεια πρὶν σοῦ κλίσω τὰ μάτια .. Ἐγὼ στὸ λέω : ὁ Κατσαντώνης...

Κατὰ βάθος ὁ Ἀλῆ Πασσᾶς τὸν ἐθαύμαζε αὐτὸν τὸν λεβέντη ἐχθρὸ του. Θαύμαζε τὴν παλληκαριά του καὶ τὴν μεγαλοψυχία του. Ἄν ἦσαν ἄλλος αὐτὴ τὴν στιγμὴ, ἂν ἦταν ἄλλος καὶ νὰ εἶχε ἐτσι στὴ διάθεσί του τὸν Ἀλῆ, θὰ τὸν εἶχε ξαπλώσει κάτω μὲ μιὰ κουμπουριά ἢ θὰ τὸν ἐλιάνιζε μὲ τὸ γαταγάνι του. Ὅμως ὁ Κατσαντώνης κι' ὁ Κίτσος ὁ Νταλιάνης τὸ πρωτοπαλλήκαρό του, ποῦ κοιτάζανε περήφανα καὶ στὶς προτάσεις του γιὰ ἀξιώματα καὶ γιὰ χρυσάφι τοῦ ἀπαντοῦσαν μὲ χαμόγελα περιφρονητικά.

— Πέντε τέτοιους, συλλογίζοτανε ὁ Ἀλῆ Πασσᾶς, πέντε τέτοιους λεβέντες νὰ εἶχα, θὰ μπορούσα νὰ ἐξουσιᾶσω ὅχι μόνο τὴν Ἡπειρο, ἀλλὰ ὀλόκληρὴ τὴν Τουρκιά...

Ἀπὸ τίς σκέψεις του αὐτὲς τὸν ἐβγαλε πάλι ἡ βαρειά φωνὴ τοῦ Κατσαντώνη :

— Φύλαξε τὸ χρυσάφι σου ὁρὲ Βεζύρη, φύλαξέ το πού μὲ τόσα κόπια καὶ τόσες ἀτιμίες τὸ μάζεψες. Καὶ τί δὲν ἔχεις κάνει γι' αὐτὸ τὸ χρυσάφι. Ἐχεις σκοτώσει γέροντες, ἔχεις ξεκληρίσει φαρμίλλες, ἔχεις ἀδικήσει κορίτσια παίρνοντας τὴν προίκα τους. Τέτοια πλοῦτη καὶ τέτοια κόπια δὲν τὰ θέλει ὁ Κατσαντώνης. Εἶναι χρυσάφι καὶ μυρίζει αἷμα. Κράτα το καὶ φύλα 'το. Δὲν μοῦ κάνει τέτοιο χρυσάφι, οὔτε ταιριάζει στὸ σκοπὸ πού μ' ἔκανε νὰ βγῶ στὸ κλαρί. Κι' ὁ σκοπὸς αὐτὸς εἶναι ἡ Λευθεριά γέρο. Θέλω νὰ ἰδῶ τὸν τόπο μου λευθερὸ ἀπὸ τὰ πασούμια τῶν πασσάδων καὶ τῶν μπέηδων. Μόνο μὲ τέτοιο χρυσάφι θὰ δεχόμουνε νὰ σταματήσω τὸν πόλεμο πού σοῦ κάνω. Καὶ σκέψου το αὐτὸ καλὰ. Θάρθῃ μέρα πού τὸ γαλάζιο καὶ ἄσπρο μας μπαϊράκι θ' ἀνεμίζει ὅχι στὰ βουνά, μὰ μέσα στὰ Γιάννενα, ἀπάνω στὸ Κάστρο κι' ἀπάνω στὸ Σερραί σου... Στὸ λέω καὶ θυμήσου 'το...

Ὁ Ἀλῆ Πασσᾶς πῆγε κάτι νὰ πῇ μὰ ὁ Κατσαντώνης δὲν τὸν ἀφῆσε.

Καὶ κρατώντας πάντα τὴν ἀνείσθητη Ζουχρά, ἔφυγε ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ κουρσάρου, ἐνῶ ὁ Κίτσος ὁ Νταλιάνης ἔμεινε πίσω, μὲ τὸ κουμποῦρι του στὸ χέρι, ἔχοντας τὸν νοῦ του μπάς καὶ τὴν τελευταία στιγμὴ ρίξι ὁ Ἀλῆ Πασσᾶς. Ὑστερα ἔφυγε κι' αὐτός.

Τὰ σμπάρα τ' ἀκούσανε καὶ στὸ πίσω σπίτι. Ὁ Ντερβίς Χασάν ἔκανε συναγεμὸ στοὺς Λιάπηδες καὶ τρέξανε ὅλοι μαζί μπροστά, περνώντας ἕνα ἕνα ἀπὸ τὸ στενὸ γεφυράκι, πού ἔνωσε τὸ πίσω μέρος τοῦ σπιτοῦ μὲ τὸ μπροστινὸ. Τρέξανε καὶ βρήκανε τὸν 'Αλῆ Πασσά πεσμένο σ' ἕνα μαξιλάρι, ἐνῶ ἡ φωτιά συνέχισε τὴ δουλειά της.

Οἱ Λιάπηδες ἀθύσανε τὴ φωτιά, πατώντας τὸ χαλὶ καὶ τραβώντας κάτω τοὺς μπερντέδες. Καὶ τὴ στιγμή ἐκείνη ἀκούστηκε μιὰ φωνή, ἡ φωνὴ τοῦ τοῦ καπετάν Φλόκου τοῦ κουρσάρου :

— "Αντε ὁρὲ Βεζύρη, δὲν ἔχεις μπέσσα καὶ νὰ μ' ἀκούσης πού σοὺ τὸ λέω : Δὲν θὰ 'χης καλὸ τέλος, δὲν θὰ 'χης... "Ἐκανες μιὰ συμφωνία μαζί μου, νὰ σοὺ παραδώσω τὸν Κατσαντώνη καὶ νὰ μοῦ δώσεις δέκα πουνγιά καὶ θέλησες νὰ μὲ γελάσης... Δὲν ἔχεις μπέσσα ὁρὲ Βεζύρη. Καὶ μοῦ 'δωσες ψεύτικα τσεκίνια... Δὲν σοὺ κάνω τίποτ' ἄλλο, μόνο σοὺ λέω : Μιὰ κι' εἶσαι στὸ κονάκι μου, τὸ λημέρι μου, σὰ σέβομαι... "Αν ὅμως σὲ πετύχω πουνθενά ἄλλου, δὲν θὰ σὲ σεβαστώ. Μπορεῖ νὰ 'μαι κουρσάρος, μὰ εἰμαι ἄνθρωπος μπεσσαλῆς... Πάρτε τὸν ὁρὲ σεῖς καὶ φευγάτε... Φευγάτε εἰπα τὸ συντομότερο ἀπὸ τὸ λημέρι μου... Φευγάτε...

Αὐτὰ εἶπε καὶ χάθηκε. Οἱ Λιάπηδες, σηκώσανε τὸν 'Αλῆ πού εἶχε ματαπέσει σ' ἕνα μαξιλάρι καὶ φύγανε κι' αὐτοί. 'Απ' ὅλους ὁ πιὸ ἀξιολύπητος ἦτανε ὁ Ντερβίς Χασάν, ὁ 'Αλεπούς. Καλὰ τὴν εἶχε σχεδιάσει τὴν προδοσία... ὅμως ἡ ἀπληστία τοῦ 'Αλῆ Πασσά, εἶχε χαλάσει ὅλη τὴ δουλειά.

Καὶ τὸ ἤξερε ὁ κακομοίρης ὁ Ντερβίς Χασάν, ὁ 'Αλεπούς, τὸ ἤξερε ὅτι σὲ μιὰ τέτοια ἀποτυχία, ὁ 'Αλῆς θὰ ἤθελε κάποιον θῦμα... Κι' αὐτὸς θὰ ἦτανε τὸ προχειρότερο θῦμα του...

Φύγανε ἀπὸ τὸ λημέρι τοῦ κουρσάρου καὶ καβαλῆσανε τὰ ἄλογά τους. Ὑστερα ἀπὸ λίγο τραβούσανε γιὰ τὰ Γιάννενα, μὲ τὴν ἀπογοήτευση ζωγραφισμένη στὰ πρόσωπά τους.

'Ακόμα μιὰ φορά, ὁ Κατσαντώνης εἶχε γλυτώσει...

Τ Ε Λ Ο Σ

ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ 5ον ΤΕΥΧΟΣ ΥΠΟ ΤΟΝ ΤΙΤΛΟΝ :

ΣΤΗ ΦΩΛΙΑ ΤΟΥ ΘΗΡΙΟΥ

Εἶναι ἕνα ἀπὸ τὰ δραματικώτερα ἐπεισόδια τῆς ἱστορικῆς διαμάχης τοῦ ἥρωος Κατσαντώνη μὲ τὸν 'Αλῆ Πασσά, τὸν τύραννο τῆς Ἠπείρου.

Φροντίσατε νὰ προμηθευθῆτε ἐγκαίρως τὸ πέμπτο τεῦχος

ΣΤΗ ΦΩΛΙΑ ΤΟΥ ΘΗΡΙΟΥ

ΔΕΚΑ ΕΞ ΜΕΓΑΛΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ ΜΟΝΟΝ ΔΥΟ (2) ΧΙΛΙΑΔΕΣ.

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ **ΚΑΘΕ ΤΡΙΤΗ** ΕΙΣ ΟΛΗΝ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ
ΕΙΣ ΑΥΤΟΤΕΛΗ ΤΕΥΧΗ

ΚΑΤΣΑΝΤΩΝΗΣ ΚΑΙ ΑΛΗ ΠΑΣΣΑΣ

Ο ΚΑΤΣΑΝΤΩΝΗΣ

ήταν ο μεγαλύτερος ήρωας της κλεφτουριάς, που ή λεβεντιά του και ή ανδρεία του τόν έκαμαν περιλάλητο και κοσμαγάπητο.

Ο ΑΛΗ - ΠΑΣΣΑΣ

ήταν ο πιο αίμοβόρος, ο πιο άπαισιος τύραννος απ' όσους έβασάνισαν τους σκλαβωμένους Έλληνες κι' ή ανάμνησι των όργίων του μένει ακόμη ζωντανή.

Ο Έκδοτικός Οίκος **"ΑΓΚΥΡΑ"**, εκδίδει μια σειρά από αυτότελη τεύχη, με περιεχόμενο περιπετειώδες και συναρπαστικό, που για πρώτη φορά κυκλοφορούν στον τόπο μας. Ο αναγνώστης θ' αποκτήσει μ' αυτόν τον τρόπο, και με ελάχιστη δαπάνη μια σειρά από τα πιο συναρπαστικά μυθιστορήματα του παλιού καλού καιρού, που θα τόν γοητεύσουν, θα τόν ένθουσιάσουν, θα τόν διδάξουν.

ΚΑΤΣΑΝΤΩΝΗΣ ΚΑΙ ΑΛΗ ΠΑΣΣΑΣ

ΠΡΩΤΗ ΣΕΙΡΑ

Τα πρώτα 8 αυτότελη τεύχη

1) Η μυστική σπηλιά	5) Στη φωλιά του θηρίου
2) Ένας λεβέντης έρχεται	6) Η Κυρά Φροσύνη
3) Το Λιοντάρι δέν πιάνεται	7) Το παλληκάρι πολεμά
4) Μέσα στις φλόγες	8) Η άρπαγή της καπετάνισ-
[σας]

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ "ΑΓΚΥΡΑ", ΑΠΟΛΛ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ
ΟΔΟΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ 18 — ΑΘΗΝΑΙ — ΤΗΛ. 53694

ΤΙΜΗ ΤΕΥΧΟΥΣ ΔΡΑΧ. 3.000

2.000